

Györffi Réka

Áhítat

Maga elé letesz a földre,
talpamra állok.
szembefordít a Nap tűzével.

Aranyban fürdet,
harmattal enyhít.
csak egyet lépnék...
nem ereszt.

Zsugorodom a közelében,
megcsillanok a feltöretlen
föld porában.

Ében a szíнем, a szomjátvallom
és kívül és belülviselem.

Te meg én

Te meg én át- s átváltozunk
sugárba mártott, őzpettyes nyáron
reszkető virág szirmain.
járjuk hajnali szöcsketáncunk.

Veled

Kavicsok, göröngyök között
mocorgó, futó szívverések,
álmélkodik a tátika
az ág hegyén fent boglyas fészek.

A bölcs diófa hintát lenget
s belezendül a dereka.
Mindig ebben a kertben álltunk:
árva tulipán s fügefafa.

Mennyezet: kék ég

Felcsapó lángkarok közül
emeltél ki, amikor arcom
hamuszürkére változott.

Szikár romok megolvadt méhe
magába húzott, s darabokban
lökött ki újra a napfényre.

Ha a hangodat nem hallhatnám,
üszkös rönkökön imbolyognék,
ha a Te lelked nem vallhatnám.

Ketten egy felhőbe mártva

Hason fekszünk az ősi sásban
síkos élű, szakállas sziklák,
fölött zúduló áradás.

Egyedül önmagunkká váltan,
hímporos szárnyú rebbenések,
megbicsakló csúcsok fölött,
örvényt kelt metsző szél zúgása

hajad sötét fészkebe húzol
tenyeredbe fektetsz, simítasz.
ezer évek elimbolyognak
s mi hason fekvé pihegünk.

Hajnalcsillagot tartó oszlop

Nap izzásában, kéregbe hajló,
égből le, porból felfelé
létünk fészkein átsugárzó
megtudható, másíthatatlan.
Te, mindent körülölölő
ne hagyj merülni, s emelkedj ki
mélységes félszünk mocsarából
a határtalan, lélegző égbe.

Októberi avarban

Az októberi avarban lyukas dió,
szarka bucskázik a szélben.
szűk konyhánkban
csikorog a rádió.

Az ajtóban állsz, már délután van,
Szakadt atlétád messze világlik,
Ha nem is jövök, úgyis vársz,
fél oldalunk egyre hiányzik.

Nem kiabálsz, magadba fojtasz.
S én leteszlek lassan, mint a keresztet.
Vékony zsinóron a napot
egyre lejjebb-lejjebb ereszted.

Robbanás I. (1985, porcelán, raku)